

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 508/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Füzérom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 140/2013 z 26. januára 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 327/2011 zo 6. júna 2012 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 140/2013 z 26. januára 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 327/2011 zo 6. júna 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že v spore vedenom na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 34/1998 vystupovali sťažovatelia ako žalovaní, pričom okresný súd rozhodol v ich neprospech a uložil im povinnosť vydat' nehnuteľnosti v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktoré predstavujú prienik zakreslenej hranice pozemkov ([REDAKOVANÉ]) podľa katastra nehnuteľností a hranice podľa technicko-hospodárskych meraní (ďalej len „THM“) z 22. novembra 1983 o celkovej rozlohe 29 m². Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie vrátane znaleckého posudku vypracovaného znalcom [REDAKOVANÉ], z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. S týmto rozhodnutím sťažovatelia nesúhlasia z dôvodu, že súd prvého stupňa vychádzal len z geometrického plánu uvedeného znalca bez toho, aby sa vysporiadal s ich argumentmi týkajúcimi sa ich dobromyseľnosti pri nadobudnutí a užívaní predmetných nehnuteľností a ochrany nadobudnutých vlastníckych práv vrátane právnej istoty. Proti uvedenému rozhodnutiu preto podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

3. Podľa sťažovateľov krajský súd sa v rozhodnutí nezaoberal ich námietkami uvedenými v odvolaní a s inými sa zaoberal, avšak podľa ich názoru nezákonným spôsobom, preto ho považujú za svojvoľné.

4. Vzhľadom na nedostatky rozhodnutia odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré však najvyšší súd odmietol, pričom na viaceré ich námietky nereagoval. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že konanie nebolo postihnuté vadou, t. j. prekážkou rozhodnutej veci, ktorú sťažovatelia namietali. Najvyšší súd sa s námietkami zaoberal iba všeobecne, preto mnohé zostali nezodpovedané, čo považujú za porušenie zásady spravodlivého súdneho konania a spochybňujú tak kvalitu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

5. Vo svojej sťažnosti podrobne opisujú skutkový stav veci, na ktorý majú podstatne odlišný pohľad ako všeobecné súdy, ktoré v predmetnej veci rozhodovali. Krajský súd sa podľa ich názoru zaoberal len stavom po roku 1983, avšak nie aj stavom pred týmto rokom. Sťažovatelia sa považujú za vlastníkov sporných nehnuteľností na základe toho, že od roku 1937, kedy bol postavený plot medzi pozemkami sťažovateľov a žalobcov, tieto pozemky nepretržite a nerušene užívali. Spornou otázkou v danom prípade je, či v roku 1983 bol posunutý plot o 1 m smerom k pozemku žalobcov, pričom im nebolo počas celého konania preukázané, žeby s hranicou pozemkov manipulovali. Nesúhlasia ani so závermi okresným súdom prizvaného znalca, ktorý niekoľkokrát menil závery svojho posudku, pričom ide o štvrtého znalca, ktorý sa vecou zaoberal a ako jediný znalec dospel v danej veci k záveru, ktorý je na rozdiel od predchádzajúcich znalcov v neprospech sťažovateľov. Všeobecné súdy neodôvodnili, prečo sa nezaoberali závermi predchádzajúcich znalcov, ale za podklad rozhodnutia si aprobovali záver, ktorý nekorešponduje s názorom sťažovateľov. Sťažovatelia pripúšťajú, že k posunutiu hranice pozemkov mohlo dôjsť, ale zároveň došlo v súlade s platným právnym stavom k vydržaniu spornej časti pozemkov, ktoré majú na základe rozhodnutia súdu prvého stupňa vydat' žalobcom.

6. Sťažovatelia na základe uvedenej argumentácie navrhujú, aby ústavný súd rozhodol, že ich práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 140/2013 z 26. januára 2016 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co/327/2011 zo 6. júna 2012 boli porušené. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a aby zaviazal najvyšší súd a krajský súd spoločne a nerozdielne na náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

10. Sťažovatelia sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáhajú vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 140/2013 z 26. januára 2016 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 327/2011 zo 6. júna 2012 z dôvodu, že uvedené súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevenovali nedostatočne alebo v rozpore s bližšie nešpecifikovaným zákonom sa venovali dôvodom, ktoré sťažovatelia na svoju obranu uviedli, či už v odvolaní, alebo v dovolaní.

11. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery, sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojich ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom garantovaných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a sťažovateľmi označených základných práv podľa ústavy a listiny, resp. práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu, existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých účastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každý má právo pokojne užívať svoj majetok.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu a najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní, resp. dovolaní sťažovateľov, sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. I Co 327/2011 zo 6. júna 2012 dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení krajský súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľov) uviedol:

posudzovaní priebehu spornej hranice prihliadať aj na predchádzajúci dlhodobý užívaci stav.

Výsledkami znaleckého dokazovania bol ustálený priebeh spornej hranice podľa mapy EN a citovaného geometrického plánu z roku 1983 a porovnaná s priebehom hranice zistenej podľa THM meraní. Takto bol zistený posun tejto hranice v dvorovej časti smerom do parcely žalobcov. Takto zistený stav považuje odvolací súd za rozhodujúci pre posúdenie nároku žalobcov, keďže žalovaní takto užívajú neoprávnene znalcom zamerané aj v prírode vytýčené plochy parcely, ktorým znalec v dodatkoch k znaleckému posudku pridelil aj samostatné parcelné čísla. Takéto skutkové zistenia sú v súlade s právnym názorom zaujatým odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení, ktorý vlastnícku hranicu považoval jej priebeh v súlade s geometrickým plánom z roku 1983, na základe ktorého bola technicky vyčlenená a aj v prírode zameraná parcela, ktorú žalovaní nadobudli do osobného užívania. Z tohto pohľadu teda zistená zmena priebehu hranice počas pomerne krátkej doby viac ako jedného roka do doby realizácie THM už nemohol vyvolať žiadne vlastnícke účinky.

K odvolacím námietkam žalovaných považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že tieto nepovažuje za dôvodné v časti, v ktorej títo namietali oprávnenie znalca [REDACTED] podať znalecký posudok s poukazom na to, že tento sa mal vzdať znaleckej činnosti. Takáto skutočnosť preukázaná nebola a uvedený znalec je stále vedený v zozname znalcov na Ministerstve spravodlivosti SR. Jeho vyjadrenie počas jeho výpovede na pojednávaní, keď v dôsledku opakovaných výhrad voči jeho postupu uviedol, že sa vzdá znaleckej činnosti v tejto spornej veci nemohlo vyvolať také účinky, na aké poukazujú žalovaní. Rovnako nedôvodnou je aj odvolacia námietka týkajúca sa nesprávnej formulácie žaloby s poukazom na to, že podľa názoru žalovaných mala žaloba znieť na určenie nehnuteľnosti do dedičstva. Predmetom konania je totiž ochrana vlastníckeho práva, ktorej sa žalobcovia domáhajú žalobou o vydanie nehnuteľnosti a teda nejde o určovací výrok. Takejto ochrany sa totiž môže domáhať tak vlastník, ako aj oprávnený užívateľ nehnuteľnosti. Dôvodnou nie je ani odvolacia námietka žalovaných, v ktorej títo poukazujú na návrh znalca kompenzovať vzájomné zásahy do užívania pozemkov medzi účastníkmi konania a to z dôvodu, že takáto kompenzácia zo strany súdu nebola realizovaná a išlo iba o stanovisko znalca nad rámec potreby znaleckého dokazovania, ktoré však súd neakceptoval.»

16. Rovnako najvyšší súd v nadväznosti na sťažnostné námietky sťažovateľov v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sp. zn. 4 Cdo 140/2013 z 26. januára 2016 konštatoval, že *«Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae) znamená, že sa už raz v tej istej veci právoplatne rozhodlo. K jej porušeniu dôjde vtedy, ak sa začne opätovne konať medzi tými istými účastníkmi a v tej istej veci, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Treba zdôrazniť, že o prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo i len jeden z uvedených znakov. O totožnosť veci nejde ani vtedy, ak predchádzajúcim rozsudkom bola určujúca žaloba zamietnutá bez toho, aby súd záväzne posúdil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. A práve v prejednávanej veci uvedená situácia nastala, keď v konaní pred Okresným súdom Trebišov vedenom pod sp. zn. 12 C 1065/91 bola žaloba o určenie hranice medzi žalobcami a žalovanými (resp. ich právnym predchodcom zamietnutá len z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu (§ 80 písm. c/ O.s.p.), bez akéhokoľvek záväzného posúdenia existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Vzhľadom na uvedené potom možno uzavrieť, že konanie v danej veci nie je postihnuté v dovolaní namietanou vadou, t.j. vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p.*

Dovolateľmi namietaná nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým podľa ich názoru súdy dospeli v procese dokazovania, môže zakladať tzv. inú „vadu“ konania. V prípade nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' napr. sp. zn. 4 Cdo 130/2014, 5 Cdo 244/2011, 6 Co 185/2011). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie – vid' § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“)- Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého

stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.».

17. Predmetné rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutých rozhodnutí presvedčil, že krajský súd aj najvyšší súd sa zaoberali námietkami sťažovateľov v rozsahu, v ktorom sťažovatelia dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m.

IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd na základe už uvedeného dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Sťažovatelia ďalej namietali porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť z tých istých dôvodov ako v prípade namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy.

22. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu, resp. najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli. Ústavný súd na záver konštatuje, že označené rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľmi v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

23. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj v časti, v ktorej namietali porušenie už uvedených práv (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľov ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ich ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozsudku krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu a priznaním náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016